

El punt de vista

ESPORT SENSE HOMOFÒBIA

A més a més d'eradicar el racisme s'ha de dir prou al masclisme i als insults de caràcter sexual

EUGENI
Villalbi*

Aquests dies hem vist com institucions i esportistes han dit prou i han pres una posició ferma en contra del racisme. Celebro aquesta postura, així com la decisió de **Samuel Eto'o** de deixar de fer els ulls grossos i dir prou als crítics i insults racistes que cada cap de setmana es donaven en alguns camps de futbol.

En el món de l'esport, però, no només es viuen casos de racisme, sinó que també es donen casos d'insults masclistes i també, massa sovint, se senten crítics i insults homòfobs. Mantenir postures valentes i decidides en contra de la xenofòbia és un bon començament, però cal que anem més enllà. No poden ser vàlides afirmacions que condemnin els casos de racisme i al mateix temps es busqui comprensió i justificació per als casos de masclisme i homofòbia.

Tothom sap quins són els crítics i insults que sentiríem en un estadi esportiu si aquests anessin dirigits cap a un o una esportista que, en un moment donat, no hagués amagat la seva orientació sexual. Per tant, el que ens trobem en realitat és un problema d'arrel i no només

de colors de pell. Tampoc crec que sigui just generalitzar aquests insults a totes les persones seguidores de l'esport ni a totes les pràctiques esportives. Es tracta de determinats col·lectius minoritaris; però que, pel fet de no ser la majoria, no vol dir que no siguin mereixedors de la nostra atenció.

Hem de reconèixer que no s'ha trobat encara l'encaix entre esport i diversitat. L'homosexualitat continua sent un tabú dins del món de l'esport, sobretot en aquelles pràctiques esportives d'equip on es dona el contacte físic entre esportistes. Certes disciplines esportives continuen tenint un fort caràcter masclista i heterosexista que impedeix participar-hi a un gai o a una lesbiana amb la mateixa llibertat amb què ho fa una persona que sigui heterosexual.

DAVANT D'AIXÒ tenim dues opcions. Una és quedar-se de braços plegats. L'altra és demostrar que això no és cert, que diversitat (en aquest cas sexual) i esport són perfectament compatibles. Això és precisament el que estan fent clubs esportius com Panteres Grogues. Aquesta entitat catalana treballa en això des del 1994, i des de llavors ha creat un total de dotze seccions esportives, té més de 350 socis i sòcies i és un punt de trobada de gent de diferents edats, sexes i sobretot d'orientacions sexuals, on sobre la base de la igualtat i la diversi-

tat han construït un espai de diversitat i esport.

Justament aquest cap de setmana, a Budapest, s'ha concedit a aquesta entitat l'organització dels Eurogames, que tindran lloc a la ciutat de Barcelona l'any 2008. Serà un esdeveniment molt important per a la ciutat i per a tot Catalunya, ja que es trobaran més de 5.000 esportistes i mourà més de 30.000 persones.

Després de rebre una notícia tan positiva com aquesta, tant en l'aspecte social com en l'esportiu, econòmic i turístic, han sortit algunes veus crítiques, acusant el movi-

Els Eurogames de Barcelona han de consolidar la diversitat en l'activitat esportiva

ment homosexual de sectari i segregacionista. Afirmacions com aquestes no només mostren un total desconeixement de la realitat del col·lectiu, sinó que en la majoria dels casos es basen en el rebuig i l'odi a la diversitat.

En contra d'aquests arguments homòfobs, els clubs esportius i els esdeveniments com els EuroGames no exclouen ningú, sinó que, ans al contrari, tenen com a objectiu crear aquells espais de convivència on tothom sumi independentment de la seva orientació sexual. En definitiva, no mostren altra cosa que la necessitat del col·lectiu homose-

xual de crear espais de normalitat després de tants anys de discriminació social i, fins i tot, de persecució política.

DES DEL Govern de la Generalitat de Catalunya estem convençuts que aquest esdeveniment serà una demostració de com es pot treballar en el món de l'esport sense necessitat de basar les rivalitats en la diferència ni en les fobies. És per això que hi donem el nostre suport i emplacem totes aquelles persones a descobrir la tasca que aquests clubs esportius estan realitzant.

Des del Programa per al Col·lectiu gai, lesbiana i transsexual de la Generalitat de Catalunya estem treballant, al costat de tot el moviment homosexual, per tal que això sigui una realitat. Espero i desitjo que per al 2008 aquests jocs esportius siguin una mostra més de la pluralitat de la nostra societat. Espero que tots els agents implicats (des dels governs i les institucions fins als clubs esportius i els mateixos esportistes) haguem après la lliçó i puguem ensenyar que a Catalunya, l'esport i les fobies no són compatibles.

Espero que el 2008 ja puguem mostrar amb orgull que a Catalunya la diversitat i l'esport és el binomi perfecte. ■

*Responsable del Programa per al Col·lectiu gai, lesbiana i transsexual del Govern de la Generalitat de Catalunya.

PETIT
OBSERVATORI

JOSEP MARIA

Espinàs

EL GEST
DE LA FIRMA
A MÀ

Durant segles i segles vam escriure a mà. Des de les incisions sobre taules d'argila, els papirs, els pergamins, fins a la invenció de la màquina d'escriure. Milions de manuscrits -una paraula ben explícita- de totes les èpoques es guarden en biblioteques, arxius i museus. Alguns d'aquests manuscrits tenen un enorme valor per l'antiguitat, la raresa o la importància de qui els va firmar.

En un moment determinat va néixer el col·leccionisme d'autògrafs. A Catalunya he conegut bastantes persones que disposaven d'un àlbum en el qual anaven recollint les dedicatòries autògrafes d'escriptors, artistes i personatges famosos de la seva època. Molts d'aquests àlbums són documents irrepetibles, perquè els firmants ja no viuen.

La màquina d'escriure va reduir notablement la tradicional correspondència a mà, però es mantenia la firma com a senyal d'identitat al peu de la carta. I ara em diuen que s'ha inventat l'autògraf «a distància». No sé com funciona, però sospito que és una nova troballa tecnològica, i em semblaria bé que s'apliqués als correus electrònics, tots formalment tan iguals. Una firma ajudaria a conèixer immediatament la seva procedència.

Però si l'autògraf a distància s'aplica a les dedicatòries de llibres, el gest ja no tindrà el sentit actual: que un lector vegi com un autor està escrivint unes paraules i les firma amb la seva mà. I pitjor si l'autògraf és estàndard, perquè les firmes d'una mateixa persona no són mai exactament iguals, a vegades són més clares o més confuses o més rectes o més inclinades. El lector que demana una signatura sap que serà única.

D'altra banda, amb un autògraf a distància, l'escriptor es perdria una experiència que va molt més enllà de la firma. Poder veure la cara de qui li demana un autògraf, compartir uns segons, uns somriures, unes paraules vives. Escriure un autògraf és un gest personal d'agraïment. Si l'autògraf s'industrialitza, qui ha firmat es converteix en fabricant d'un producte de sèrie. ■

el pols de
la premsa
internacionalCARLOS
ElordiDECEPCIÓ A
L'ESQUERRA ITALIANA

Creix la incertesa sobre el resultat de les eleccions italianes que se celebraran d'aquí a un mes. Els sondejos no són la millor font per conèixer el que passa, sobretot perquè alguns dels que més es publiciten són encàrrecs del mateix Govern. Amb tot, un dels més fiables, i que han citat diaris italians i alguns estrangers, com el **FINANCIAL TIMES**, acaba d'afirmar que l'avantatge de la coalició de **Romano Prodi** sobre la de **Silvio Berlusconi** s'ha reduït a només 3,5 punts; fa dos mesos era de més de 8 punts. Però si una cosa confirma que la pugna està molt disputada i, a més a més, amb un sistema electoral reformat recent per posar-ho més difícil a l'oposició, és el to gairebé dramàtic de la crida que un grup

d'intel·lectuals, encapçalats per **Umberto Eco** i **Claudio Magris**, ha fet als «decebut» d'esquerra, perquè votin: «Perquè si es deixen portar pel seu descontentament, contribuiran a deixar Itàlia en mans dels que l'han portat a la ruïna. Cap descontentament, fins i tot sent justificable, es pot comparar amb el temor a una involució fatal de la nostra democràcia», diu el text que ha reproduït el diari **LE MONDE**.

► Però altres eleccions, i tan transcendents, o més, en el pla de la política internacional, tindran lloc abans de les italianes: ens referim a les legislatives israelianes del 28 de març. Dos grans diaris, **JERUSALEM POST** (conservador) i **HAARETZ** (de centreesquerra, pròxim als laboristes) publicaven ahir una entrevista conjunta amb el primer ministre, **Ehud Olmert**, successor d'**Ariel Sharon** en la direcció del partit de centredreta Kadima, que encapçala els sondejos, anuncia que d'aquí al 2010 fixarà les fronteres d'Israel «per tal que estigui totalment separada de la majoria dels palestins, i que al seu interior hi hagi una important i estable majoria jueva». Dins d'aquestes fronteres hi haurà Jerusalem i el seu entorn, així com diferents zones i assentaments de Cisjordània. De les altres, actualment ocupades, Israel se'n retiraria de mica en mica. A més, **Olmert** assegura que no té cap intenció d'entrevistar-se amb el president de l'Autoritat Palestina, confirmant que el seu projecte polític, igual que el de **Sharon**, és estrictament unilateral i exclou la negociació com a via per acostar-se a la pau. El fet significatiu són les diferents reaccions editorials dels citats diaris al que va dir el primer ministre. Mentre que el **Jerusalem Post** opina que

El **Financial Times** recull que s'estreny la diferència electoral entre Prodi i Berlusconi.

aquest anunci afavoreix la dreta més dura, el Likud de **Benjamin Netanyahu** -«que en aquests moments està pujant en els sondejos», afegeix el diari-, **Haaretz** aplaudeix les paraules d'**Olmert** i les considera «la declaració política més important de la campanya».

► I tornem a Itàlia. Per ressenyar una de les dures crítiques que ha meregut a l'editorialista de **CORRIERE DELLA SERA** **Ernesto Galli Della Loggia** l'opinió favorable del president de la Comissió Vaticana Justícia i Pau, el cardenal **Martino**, que s'imparteixen classes d'Alcorà a les escoles públiques on hi hagi alumnes musulmans. «Però, el problema és la falta de llibertat religiosa? ¿Tallava llibertat religiosa a l'Anglaterra on van créixer els fonamentalistes que van atemptar al metro de Londres?». ■